

AZ ERDŐ

AZ 1862-BEN ALAPÍTOTT ERDÉSZETI LAPOK 110. ÉVFOLYAMA

1973-ban 9 ezer

1974-ben 74 ezer

kisdiák vett részt az

ERDŐK NAPJÁN

1975. MÁJUS * XXIV. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

T A R T A L O M

Az erdészet hozzájárulása felszabadulásunk 30. évfordulójának köszöntéséhez: egymillió hektár erdőültetés (Jérome R.)	193
Gáspár Hantos Géza: Az erdőgazdálkodó szervezetek 1974. évi gazdálkodása az üzentervek tükrében	209
Dr. Herpay Imre: Fahasználati munkarendszerek fejlesztésének elvi kérdései és néhány lehetősége	219
Dr. Solymos Rezső: Erdőművelés fejlesztés az OEE Erdőművelési Szakosztályának munkájában	225
Dr. Csesznák Elemér: Az erdőművelési munkák közigazgatási szabályozó rendszerének fejlesztéséről	229
Dr. Papp László: Finnországi tapasztalatok a burkolt gyökerű csemeték alkalmazására	232
Tarjányi Ferenc: Erdészek és kertészek az Óhegyen	236
<i>Címkép: Eredményeink... (Foto MTI)</i>	
<i>Háttalpon: Erdősítés a felszabadulás után (Dr. Sali E. közlése alapján, ERDŐGAZDASÁG ÉS FAIPAR 1975/3. sz.)</i>	

С О Д Е Р Ж А Н И Е

Вклад лесного хозяйства в празднование 30-й годовщины освобождения страны: один миллион гектаров лесоразведения (Жером Р.)	193
Гаушар-Хантмоу Г.: О работах лесохозяйственных органов по производству и воспроизводству, выполненных в 1974 г.	209
Д-р Херпай И.: Принципиальные вопросы и некоторые возможности развития рабочих систем при лесозаготовке	219
Д-р Шольмош Р.: Развитие лесоводства в работе Отдела лесоводства Общегосударственного общества лесоводов	225
Д-р Чеснак Е.: О развитии системы экономического регулирования лесоводственных работ	229
Д-р Памп Л.: Опыт использования саженцев с обернутыми корнями в Финляндии	232

C O N T E N T S

The contribution of forestry to celebrating the 30th anniversary of our liberation: 1 million hectares of afforestation (Jerome, René)	193
Gáspár-Hantos, G.: The production and reproduction of forestry organizations	209
Dr. Herpay, I.: Some theoretical questions and possibilities of developing systems of logging operations	219
Dr. Solymos, R.: Developing of silviculture in the work of the Committee of Silviculture in the Hungarian Forestry Association	225
Dr. Csesznák, E.: On developing the economic control system of silviculture	229
Dr. Papp, L.: Experiences on the application of seedlings with covered roots in Finland	232

Értesítjük az Esztergomi Erdész Szakiskola utolsó évfolyamának 1950-ben végzett tanulóit, hogy a 25 éves találkozót 1975. augusztus hó 8-án, az idei OEE vándorgyűlés alkalmával Visegrádon tartjuk meg.

Kérjük volt osztálytársainkat, hogy pontos címüket mielőbb közöljék velünk:

Miklósi Lajos Erdőfelügyelőség Mátrafüred 3232. Petőfi u. 12.

Wittner Ferenc FEFAG Nyíregyháza 4400. Sóstói u. 61 sz.

A Z E R D Ő

az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa. Szerkesztő: dr. Keresztesi Béla. A szerkesztőség címe: Budapest II., Frankel Leó u. 44. Levélcím: 1277 Budapest, Pf. 17. Kiadja a Lapkiadó Vállalat, Budapest VII., Lenin krt. 9—11. Levélcím: 1906 Budapest, Pf. 223. Felelős kiadó: Siklósi Norbert. Kapják az Országos Erdészeti Egyesület tagjai, előfizethető még a Posta Központi Hírlap Iroda (1900 Budapest, József nádor tér 1.) és a lapterjesztéssel foglalkozó egyes postahivatalok útján. Előfizetési díj egy évre 60,— Ft, egyes szám ára: 5,— Ft. Külföldön terjeszti a „Kultúra” Könyv- és Hírlap Külkereskedelmi Vállalat (H—1389 Budapest, Pf. 149), az évi előfizetés ára: 7\$.
4487 Révai Nyomda, Budapest — F.v.: Pováry Jenő.

Az erdészet hozzájárulása felszabadulásunk 30. évfordulójának köszöntéséhez:

egymillió hektár erdősítés

Szakmánk nagy megmozdulásai, ünnepélyes megnyilatkozásai sohasem nélkülözték a társadalom részvételét. Az erdészet mindig is élvezte a helyi lakosság, a nép széles rétegeinek jóindulatú érdeklődését, támogatását, de ilyen mértékben — mint most Kecskeméten — ez eddig alig nyilvánult meg. Hazánk felszabadulásának 30. évfordulójáról valóban nem emlékezhettünk volna meg méltóbban, mint a lakosságot legnagyobb mértékben mellénk állító fásítás jegyében, annak történelmi határkövét jelentő eredménye megvalósításával — a felszabadulás óta egymilliomodik hektár erdősítésnek országgraszolóan ünnepélyes elvégzésével.

A Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium KISZ Központi Bizottsága, az MSZMP Bács-Kiskun megyei és Kecskemét Városi Bizottsága, a Megye és Város Tanácsának Végrehajtó Bizottságai, az Állami Fagazdasági Vállalatok Országos Központja, a Hazafias Néprfront Bács-Kiskun megyei és Kecskemét Városi Bizottsága, a KISZ Központi Bizottsága Bács-Kiskun megyei és Kecskemét Városi Bizottsága, a szegedi Állami Erdőrendezőség és egyesületünk — a szakmát és a nép legszélesebb rétegeit általánosan összefogó szervek tömege — rendezte együtt az 1975. évi Fásítási Hónapja megnyitó, jubileumi ünnepséget Kecskeméten, az MTESZ székházában.

Az ünnepséget házigazdaként **dr. Gajdócsi István** a Bács-Kiskun megyei Tanács elnöke — az ünnepség jelentőségét mélyen átérző szavakkal és gondolatokkal — nyitotta meg:

Tizenhét évvel ezelőtt, 1958-ban a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány határozatot hozott arra, hogy a fásítás népgazdasági, népegészségügyi és esztétikai jelentőségének ismertetése, tudatosítása és általában a fásítás társadalmi összefogásának szélesítése érdekében minden év tavaszán országos és helyi ünnepségeken kell megemlékezni ennek a mozgalomnak a jelentőségéről.

Mi, Bács-Kiskun megyeiek örömmel vállaltuk azt a megtisztelő szerepet, hogy ebben az évben a mi megyénk és közelebbről Kecskemét város adjon helyet az ünnepség-sorozat országos megnyitójának.

Megtisztelő feladat itt ma házigazdának lenni, mert 1975 márciusában nemcsak egy évről évre visszatérő emlékeztést ismételünk. Ez az ünnepség egybeesik hazánk felszabadulásának 30. évfordulójával. És éppen ez a rendezvény hivatott méltóképpen megünnepelni azt is, hogy a felszabadulást követően elérkeztünk az egymilliomodik hektár erdőterület ültetésének ünnepélyes aktusához.

Büszkék vagyunk arra, hogy Kecskeméten a Széchenyi városi parkerdőben a ma felavatandó, emlékkövel megjelölt parcella örökíti majd meg maradandóan ezt az országosan is nagyjelentőségű, méreteiben is nagyszerű vállalkozást.

Bács-Kiskun megye az erdőgazdálkodás terén is terhes örökséget vett át a múltból és hurcolt magával. A felszabadulás idején a jelenlegi megye területének alig 7⁰/₀-án volt erdő. Tulajdonképpen ez a megye volt az ország legkevesbé fásított területe. Az erdő hiánya miatt a szélsőséges időjárás, a szél, az erózió és homokviharok óriási károkat okozva gátolták, bizonytalaná tették a mezőgazdasági termelést is. A felkavart homok nemcsak a növényzetet, az apró tanyákat, de belepte az emberek szemléletét, a szellem alig piskáló fényeit is. Valósággal fojtogatta az életet. Ma már széles körben ismertek és elismertek megyénk mostoha természeti viszonyai, az, hogy területünk jelentős százaléka olyan gyenge termőképességű, amelyen a fejlett nagyüzemi módszerekkel sem lehet még hosszú ideig eredményesen gazdálkodni. Ezek hasznosítása csak erdősítéssel képzelhető el.

A megye vezetése már korábban is felismerte ezt a helyzetet, komoly erőfeszítéseket tett és jelentős támogatást kapott annak érdekében, hogy a hátrányos, mostoha állapot alapvetően megváltozzék. Ma már örömmel mondhatjuk el, hogy az elmúlt 30 év alatt, kiemelten pedig az utolsó 15 évben a megye erdőállománya megkétszereződött, az 1945-ben volt 59 000 hektárral szemben 125 000 hektár az erdőterületünk, s a megye erdősültsége elérte a 15⁰/₀-ot.

Most, amikor országosan az egymilliomodik hektár erdő telepítését ünnepeljük, szólni kell azokról, akik itt Bács-Kiskunban részt vállaltak ebből a nagyszerű munkából.

Tisztelettel, elismeréssel kell megemlékeznünk az erdőgazdaságok és a mezőgazdasági üzemek dolgozóiról, akik közül többen most is itt vannak közöttünk, és akik áldozatos kitartó, fáradságot nem ismerő módon dolgoztak ebben a természetátalakító tevékenységben. Elismeréssel emlékezünk meg a KISZ-fiatalokról, és úttörőkről, az ifjúsági szervezetek országos fásítást segítő munkájáról. Nagy szükség volt és van a fiatalok lelkes, kezdeményező tevékenységére, a KISZ-védnökség mozgósító erejére.

Eredményeink valóban szépek, de nem adnak okot az elégedettségre. Ezért határozott szándékunk az erdősítés további lendületét biztosítani. Tételes és

részletes üzemi felmérések adatai alapján tudjuk, hogy ebben a megyében még ma is kb. 80 000 ha olyan terület van, amely mezőgazdasági termelésre alkalmatlan, s amelyet erdősíteni kellene. Távlati fejlesztési tervünkben — a következő 25 évre — azt tűztük ki célul, hogy a század-, illetve ezredfordulóra erdőállományaunk megközelítse a 200 000 hektárt, az erdőültetés foka pedig a 23%-ot. Ha ezt megvalósítjuk, pontosabban ha az általunk megkezdett munkát utódaink jól folytatják, megváltoztatjuk a természeti viszonyokat, gazdaságosabbá tesszük a vegetációt, jobbá az itt élő emberek közérzetét, színesebbé a táj szépségeit és kiérdemeljük az utánunk következők elismerését.

Évek óta egyre fokozódó felelősséggel és jogos türelmetlenséggel beszélünk az emberiség és társadalmunk új gondjáról, a környezetvédelemről, illetve az ezzel kapcsolatos feladatokról. Már eddigi törekvéseinkben is tapasztalható az az igény, hogy a termelési rendeltetésű erdők mellett egyre nagyobb szerepet kapjanak a környezetvédelmi, az üdülést szolgáló erdők és a városkörnyéki parkerdők. Az urbanizáció nyomasztó hatása elől menekülő ember itt feloldhatja feszültségeit, pihenhet, regenerálódhat és megvidámodva térhet vissza munkájához.

A környezet tisztelete, a természet hamisítatlan szépsége iránti szeretetből fakadt az a kezdeményezés is, hogy megyénk természetvédelmi ritkaságai — és ezek között jelentős erdőterületek — szervezett védelméről gondoskodjunk. Az utóbbi két év alatt jónéhány eredményes intézkedést tettünk ebben az ügyben és az Országos Természetvédelmi Hivatal segítségével elértük azt is, hogy megyénkben alakult meg az ország második nemzeti parkja: a Kiskunsági Nemzeti Park.

Ezzel a különböző célú, de lényegében mindig az ember és a természet kapcsolatát javítani szándékozó törekvéseinkkel formáltuk a szemléletet. A megye lakossága, gazdálkodó egységeink jobban megismerték, megszerették a természetet, az erdőt, annak élővilágát és túlnyomó többségükben közügynek tekintik annak megvédését.

*

A házigazdától **dr. Madas András** mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter-helyettes vette át a szót és adott országos jelentőséget az ünnepségnek:

Néhány nap választ el bennünket hazánk felszabadulásának 30. évfordulójától; illő, hogy ezt a legnagyobb ünnepünket méltóképpen ülje meg az erdőszet is.

Nem véletlenül választottuk Kecskemétet, az Alföld történelmi jelentőségű városát az ünnepség színteréül. Ez a város volt a központja az alföldfásítási törekvésnek, a futóhomok megkötésének, az egészséges mikroklíma kialakításának, a népbetegségek elleni küzdelem egy fontos területének.

Az Alföldön valósult meg Debrecenben az erdők államosítása is, mert itt született meg a földbirtokreform, amely a mezőgazdaságilag művelt területet azok kezébe adta, akik azt megművelték, de az erdőt népi tulajdonba vette, mert az erdők sokoldalú feladatukat csak nagyobb közösségi, elsősorban öszznépi tulajdonban teljesíthetik.

Az erdők sokoldalú feladatoknak tesznek eleget a népgazdaságban, mert el látják fával a népgazdaságot a termelés számos területén, környezetvédelmi feladatokat teljesítenek véde a talajt a víz- és szélerózió ellen, védelmet nyújtva a levegőszennyeződés és zajártalmak ellen a szociális-üdülési feladatok betöltése során a lakosság millióinak nyújtanak pihenést, felüdülést, szórakozást.

Haladó erdészek már két évszázaddal ezelőtt arra törekedtek, hogy fékezzék

az erdők pusztítását és fokozzák az erdőtelepítéseket. Már az 1769-ben kiadott erdőrendtartás foglalkozott a közérdekű erdőtelepítésekkel és azóta számos rendelet, törvény vonatkozott az erdőkre, fásításokra. 1923-ban *Kaán Károly* javaslatára alföldfásítási törvény is született. Ez már korszerű fogalmazást is adott az erdőtelepítéseknek és fásításoknak, mert előírta a fatermelő bázis megteremtését, a mezőgazdasági termelés előmozdítását és az egészségügyi és klimatikus viszonyok megjavítását.

A szakemberek jóakarató törekvései azonban fennakadtak a tőkés társadalmi rend ellentmondásain és az uralkodó osztályok érdekein. A jószándékú törvényeket csak részben lehetett végrehajtani. Az alföldfásítási törvény alapján mindössze 52 ezer hektár fásítás és erdőtelepítés teljesedett.

A felszabadulás után hatalmas lendületet vett az erdősítés, fásítás, az erdőről való gondoskodás. A világháború során az állam nem csak megengedte, de elő is írta a túlhasználatot, mert minden erdőbirtokosnak a megengedett évi vágás kétszeresét kellett kitermelnie. A háború sok pusztítást okozott hazánkban, nem kímélte az erdőket sem.

Közvetlenül a harci cselekmények befejezése után megindult az újjáépítés, de rengeteg fát igényelt, még egyre folytatódott az erdőkben a túlhasználat. A bányáknak bányafa, a hidépítéshez pillérfa, a lakások befedéséhez épületfa, a téli fűtéshez tűzifa kellett és a magyar erdők nagy áldozatok árán teljesítették az újjáépítés igényeit.

Az első öt éves terv hozott változást hazánk erdőgazdálkodásában. A kitermelést leszállítottuk lényegileg a növedék szintjére, az erdészet pedig korlátlan lehetőséget kapott az erdősítésre. Minden haladó erdész álma megvalósult: a bővített újratermelés immár a párt és kormány programjává vált. A magyar er-

dészek éltek is ezzel a lehetőséggel és minden erejüket belevetve oldották meg az eddig soha nem látott hatalmas feladatot.

Az egymás után következett öt éves tervek következetesen tartalmazták a kitermelt vágásterület felújítását és új erdők telepítését. Magyarország az erdőtelepítés élvonalába került Európában. Amikor 1954-ben először vettünk részt az EGB Fabizottsága ülésén Genfben és beszámoltam arról, hogy hazánk évente 600 millió csemetét termel, a svéd küldött visszakérdezett, hogy nem történt-e fordítási hiba, a tizedespont elírása, mert Svédország sem erdősít ennyit egyetlen évben. A nagyarányú erdősítés alapján — bár a felszabadulás-kor Európa legkevésbé erdősült országai közé tartoztunk — az európai erdészet élvonalába kerültünk. Kevés ország mondhatja el, hogy a háború befejezése óta egymillió hektárnyi erdősítést végzett.

Ezzel a nagyarányú erdősítési munkával hazánk erdősültségét az 1938. évi 12⁰/₀-ról 1975-ben 17⁰/₀-ra növeltük. Erre a legoptimistább erdészek sem nagyon számítottak, amikor 1949-ben az akkori ERDŐKÖZPONT kidolgozta az országfásítási tervet azelőtt, hogy célkitűzéssel, hogy perspektívában az ország erdősültségét 20⁰/₀-ra emeljük. . .

Az egymillió hektár erdősítésből kerekén 440 ezer az új erdők telepítése és 560 ezer az erdőfelújítás.

Amikor az erdőket államosítottuk, szomorú kép fogadott bennünket. Az erdőket kitermelték, de nem gondoskodtak a felújításról. Első feladat volt a kitermelt erdőterület felújítása a termőhelynek megfelelő fafajjal, ahol lehetett a népgazdaság szükségleteit kielégítő, gyorsannövő fafajokkal. A gyorsan elültetett csemeték közel fele fenyő volt. Igen szigorú rendeletekkel biztosítottuk, hogy minden kitermelt vágásterület be legyen erdősítve. Ma már a rendszer biztosan működik és a kitermelt erdőket rendszeren és hatékonyan felújítjuk.

Az új erdők telepítése során az erdészet elsősorban a mezőgazdaságilag gazdaságosan nem művelhető területeket vonta erdősítés alá. A végzett számítások szerint az új erdők aranykorona értéke 2—3 között mozog. Ezek között a legjobb területen az ország cellulóz- és papírszükségletének kielégítésére cellulóznárákat telepítettünk az elmúlt 15 év alatt kerekén 100 ezer hektáron, olyan nyarást, amelyik biztos bázisul szolgál papírszükségletünk kielégítésére.

Az új erdők 30⁰/₀-a az állami erdőgazdaságok kezelésében valósult meg, 27 százaléka termelőszövetkezetekében, 13⁰/₀-a esik az állami gazdaságokra, 4⁰/₀-a a vízügyre, 3⁰/₀-a út vasútra és 23⁰/₀ az egyéb. Elsődleges rendeltetés szerint 65⁰/₀-a szolgálja a fatermesztést, 30⁰/₀-a a környezetvédelmet és 5⁰/₀-a a szociális, üdülési célt. Nagyság tekintetében az élen jár Bács-Kiskun megye 51 ezer hektárral, utána Pest megye 40, Szabolcs-Szatmár 28, Hajdú-Bihar, Szolnok, Veszprém és Tolna 22, Győr-Sopron 20, valamint Nógrád megye 19 ezer hektárral következik.

Az egymillió hektár erdősítés végrehajtásában részt vett százezernyi csemetekerti lány és asszony, erdősítő munkás, ezernyi mérnök és technikus névtelen serege. Ezt az ünnepséget ragadjuk meg arra, hogy köszönetünket fejezzük ki mindnyájuk alkotó munkájáért. Emléküket fogja hirdetni generációkon át az az emlékfásítás, amit rövidesen el fogunk végezni. Valamennyiüket kitüntetni nincs mód, de hogy legalább a kiemelkedőkről név szerint is megemlékezhessünk, az Országos Erdészeti Egyesület hálózatán keresztül felmértük a legérdemesebbeket és mintegy 500 kitüntetéssel, emlékéremmel, oklevéllel szeretnénk számukra emlékeztetéssé tenni ezt az ünnepséget.

Külön kell megemlékeznünk az ifjúság kiemelkedő szerepéről az erdősítési munkánkban. A KISZ Központi Bizottsága védnökséget vállalt az országfásítás

felett. Megyei Bizottságai hangolják össze, s teszik mozgalmasakká a tavaszi fásítási akciókat. Tevékenységüket évente értékeljük és anyagilag is jutalmazuk a legjobb fiatal fásítókat. Munkájuk a szebb jövőnek dolgozik.

Ugyanígy nagyra kell értékelnünk a Hazafias Népfront segítségét céljaink elérésében. Különösen a főváros centenáriuma alkalmával sokat tett fásítással, emlékparkok, ligetek létesítésével, a lakosságnak az erdő, a fák, a madarak védelmére szervezésével.

Dolgozó népünk az elmúlt 30 év alatt hatalmas alkotásokkal gazdagította hazánkat a népgazdaság, a kultúra, a művészet terén. Népünk alkotó tevékenysége érzelmelhetően formálta és alakította a tájat és abból kivette részét az erdészet is. Köszönet illeti mindennek a lehetőségéért a Szovjetuniót a felszabadítás tényéért és azért a mindig nagyvonalú segítségért, amellyel törekvéseinket támogatja. Nagyrészt ennek köszönhető az a hatalmas fejlődés is, ami mezőgazdasági termelésünkben már eddig végbement, de továbbra is folytatódik. A belterjes, nagyüzemi módszerek hatalmas eredményeiket egyre szűkebben körülhatárolt területeken hozzák létre és egyre nagyobb területek szabadulnak fel más hasznosítás, elsősorban az erdőtelepítés számára. Ilyenképpen minden lehetőségünk adott ahhoz, hogy célunkat pontosabban határozzuk meg:

20%-nyi erdősültséget a 200. évre!

Rajtunk is múlik azonban, hogy ezt a célt elérjük. A népgazdaság anyagi forrásai végesek, mindent meg kell tennünk, hogy olcsóbb erdősítési eljárásokat találjunk, alkalmazzunk. Ha kisebb ráfordításokkal sikerül az erdősítést elvégezni, nagyobb területet erdősíthetünk ugyanabból a keretből. Különösen fontos ez a nem fatermesztési célú, nem gazdasági erdők esetében.

*

A nagy tetszéssel fogadott ünnepi beszéd után **dr. Csontos Gyula** a FAGOK vezérigazgatója mint a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság volt igazgatója emelkedett szólásra:

Harminc év — fél emberöltő — nagy idő és ez a harminc a magyar nép történelmének — az erdőgazdálkodás történelmének is — legdicsebb évtizedeit jelenti. Mi erdészek büszkén tekinthetünk vissza az elmúlt három évtizedre, mert egész dolgozó népünkkel együtt mi is — és ezt 1 millió hektár erdő is ékesen bizonyítja — kivettük részünket a szocializmus építő nagy munkából. Az erdő a jövőt is jelképezi, fát-erdőt csak az ültet, aki hisz és bízik a jövőben. Sosem szabad elfelejtenünk, hogy ezt a hitet a Szovjetunió és dicsőséges Vörös Hadserege adta nekünk, aki felszabadított bennünket és utat nyitott a legemberibb, a szocialista társadalom felépítéséhez.

Büszkék vagyunk eredményeinkre. A mai erdészgeneráció két évszázad erdészeinek álmát valósítja meg — és erre büszkék lehetünk — de hálásak is, hogy részesei lehettünk ennek a nagyszerű munkának, amelyet 1 millió hektár erdősítés fényjelez. És ez a munka mai nappal nem áll meg, tovább folytatjuk. Ennek biztosítékai a szocializmus építésében elért sikereink, a Magyar Szocialista Munkáspárt kipróbált, következetes jó politikája, a Szovjetunióval, az egész szocialista táborral való testvéri szövetségünk.

Hagy igazán értékelni tudjuk viszonyainkat, amelyek között kiemelkedő sikereink megszülettek, tekintsünk vissza a múltra, azokra az erőfeszítésekre, melyeket az e tájon dolgozó szakemberek kifejtettek, és nem rajtuk, hanem az akkori társadalmi-gazdasági viszonyokon múlt, hogy nem teljesültek.

Az erdősítés, a homok megkötésének szükségessége itt a Duna—Tisza közén, tehát Bács-Kiskun megye mai területén a XVIII. század második felében vetődik fel, amikor a homokos vidékeken a futóhomok képződés nemcsak a földművelés további fejlődését akadályozta, hanem az addig művelésbe vont területek is a ráhordott homok következtében jelentősen leromlottak úgy, hogy egyrésztükön szántóföldi művelés már nem volt lehetséges. A XVIII. század második felében hatalmas területek változtak „siványsággá”, futóhomokká.

Ez a folyamat a XIX. század elején már az itt élő lakosság pusztá létét fenyegette. A tapasztalat gyorsan bizonyította, hogy a homokveszedelem ellen erdővel illetve többéves, — elsősorban fás kultúrák — telepítésével lehet védekezni. Ezt bizonyítja az az irat is, amelyet a Kiskunhalasi Kiskun kapitányság irattárában találhatunk, amely szerint 1780-ban szabályos erdősítési utasítást adtak ki, meghatározva a használatos fafajokat és az alkalmazandó ültetési technológiát. A fásítást elrendelő írásos utasításokkal a Kecskemét városának irattárában az 1800-as évek elején találkozunk. Nagy kedvezményt adnak az erdő- és szőlőtelepítést végzőknek, mert 10 évig mentesítik a dézsma alól és az új ültetéseket a jószáglegeltetéstől szigorú büntetéssel védik.

Ekkor alakul ki a kunfehértói Városerdő, Szarkás-Debeák egyes része, a Kalocsai Érsekség Terézalmi és Császártöltési erdeinek magvai, Kecskemét határában pedig megkezdik Bugac, Matkó, Nyír és Nyárlőrinc erdősítését.

Mindez persze nem jelenti, hogy az erdőterület e tájon is ne csökkenjen. Ismeretes, hogy a XVIII—XIX. századforduló idején az ország mai területének 29,7%-át borította erdő, az első világháború után viszont már csak 11,7 százalékát. A Duna—Tisza közén is az erdők több mint kétharmadát kiirtották.

Mindez igen súlyosan jelentkezik az első világháború után — amikor is az ország jelentős faanyagbehozatalra szorul, fenyőfaszükségletét teljes egészé-

ben import útján kellett fedeznie. Ennek az akkori gazdasági életet sújtó problémának megoldására *Kaán Károly* irányításával új erdőgazdaságpolitikát dolgoztak ki. Munkáiban az ország népéért aggódo szakember, közgazdasági kérdésekben korát meghaladó színvonalon előrelátóan, a megoldandó nyitott kérdésekre mindig feleletet adva küzd az akkori kormányzat rövidlátása és a dolgozó nép érdekeit semmibe vevő politikája ellen. Még a tudomány mai állásánál is elfogadhatók azok a megállapítások, melyeket több évtizeddel ezelőtt leírt:

- az erdőterület növelése, elsősorban az Alföldfásítás révén,
- gyorsannövő fafajok termesztése,
- sarjerdőgazdálkodás felváltása szálerdőgazdálkodással.

Ha áttekintjük az elmúlt 30 év erdőgazdálkodáspolitikájának gyakorlati megvalósítását, — munkánk — a fenti elvek következetes megvalósítását jelentik.

Ismeretes előttünk, hogy az alföldi erdőtelepítésekről szóló 1923. XIX. törvény-cikk rendelkezéseinek végrehajtása — párosulva az itt dolgozó szakemberek szakmáseretével és lelkesedésével indult. Ha születtek is eredmények — ezek közé sorolhatjuk a Kecskeméti Kísérleti Állomás létrejöttét, amely a homokfásítás tudományos ismeretanyagának alapjait rakta le — a tervek — tervek maradtak. Az előirányzott anyagi eszközöket sohasem bocsájtották rendelkezésre: később szinte teljesen megszűnt. A magánérből történő erdőtelepítés viszont igen kismértékű volt.

A két világháború közötti időszakban Bács-Kiskun megye területén telepített erdők területe nem haladja meg a 6000 ha-t.

Köztünk most sokan ülnek, akik részesei voltak ennek a nehéz szakasznak, amikor csak a lelkesedés, csak a jövő éltetett. De ezek a kollégák voltak azok, akik — mikor a nép kezébe vette a hatalmat és a munkásosztály vezetésével saját sorsának irányítója lett, az anyagi javak felhasználásáról az egész dolgozó nép valós érdekeinek figyelembevételével dönt és megindult az a nagy munka, melynek eredménye 30 év alatt 1 millió hektár erdő lett — vállalták e nagy munka irányítását és végrehajtását.

Felszabadulásunk után, már az újjáépítés időszakában megindult a védőfásítások és az új erdők telepítése. Igaz, ebben az időszakban az ország gazdasági lehetőségei még korlátozottak, de a telepítés évi üteme a Duna—Tisza közén, különösen a homokhátságon máris meghaladta a második világháborút megelőző években telepített területek nagyságát.

A telepítések ebben az időben még rendszertelenek; — a fennálló birtokviszonyok nem teszik lehetővé az egységes terv szerinti kivitelezést.

Az első hároméves terv idején 300 ha elsőkivitelű erdőtelepítés történt. Mai szemmel nem tűnik olyan nagy dolognak, de a maga idejében igen lelkes szakembergárda gigászi munkájának eredménye volt ez.

Nagyobb fellendülés az első ötéves terv idején az állami gazdaságok és termelőszövetkezetek megjelenése után tapasztalható. Ezt a fellendülést nagyban elősegítette a Minisztertanács 1029/1951. számú határozata is. Ez a határozat kimondja, hogy fásítani kell a gazdaságosan nem hasznosítható területeket. Mindezen túl a határozat konkrét tervszámokat is tartalmaz, melyből jelentős feladatok hárultak megyénkre is. Az első ötéves terv eredményeként 5000 ha új erdő létesült, megyénkben. És, hogy ugyancsak megértsük e munka nagyságát, vissza kell emlékeznünk az első traktorokra, de emlékeznünk kell a négyökrös szántásra, a csemetetermelés, illetve csemeteellátás nehézségeire, a tapasztalatlan, de lelkes szakembergárdára, akik közül még ma is sokan dolgoznak, de sokan már a jól megérdemelt pihenést élvezik.

Ez az az időszak, amikor komolyan kezdünk foglalkozni az Erdészeti Tudományos Intézet segítségével a fafajmegválasztás, a korszerű talajelőkészítés, ültetés technológiájának kidolgozásával, — a termőhely ismeret gyakorlati alkalmazásával.

A sok pozitívum mellett sok hibát is elkövettünk. De az első ötéves terv alatt szert tettünk mindazokra az ismeretekre, amelyek megteremtik a feltételeit a még nagyobb arányú elsőkiviteli munkáknak.

Még sokan emlékszünk, szinte forradalmat jelentett a mélyforgatás Sz—80-as erőgépekkel, biztonságosabbá és eredményesebbé vált a munka. Ugrásszerűen megemelkedik az elsőkivitel és évenként eléri a 2000 hektárt. Tehát most már évenként közel annyi új erdő létesül, mint a két világháború között 10 év alatt.

Természetesen ez csak úgy vált lehetségessé, hogy a megyei politikai és gazdasági vezetés részéről a legmesszebbmenő segítséget is megkaptuk. Bács-Kiskun megyében az erdők területének növelése nemcsak a racionális földhasznosítás egyik igen fontos és mással nem helyettesíthető módja, de a környezetvédelem körébe tartozó szélérozó elleni védekezésben elengedhetetlenül szükséges komplex talajvédelmi agrotechnikai rendszer igen fontos és legtöbb esetben nem helyettesíthető láncszeme. Különösen, mikor a megyénk mezőgazdaságában is uralkodóvá váltak a szocialista termelési viszonyok, mikor megindult megyénkben a nagyarányú nagyüzemi szőlő- és gyümölcssteleptítés, mindenki előtt világossá vált, hogy az ezzel kapcsolatos — bekövetkezett, — a deflációt elősegítő — kedvezőtlen változásokat elsősorban az erdők területének növelésével kell és lehet ellensúlyozni.

Es ebben a megyében az erdőtelepítés szükségességéről senkit nem kellett meggyőzni. Ellenkezőleg, az erdészeti vezetés felé támasztottak olyan igényeket, olyan erdősítési ütemet kértek, amelyeket nem mindig lehetett biztosítani. Nem volt elég csemete. A 60-as évek elején tanultunk fenyőcsemétet nevelni, akkor hoztuk létre az időben nagyüzeminek számító csemetekertjeinket. És tudunk fenyőcsemétet nevelni itt a homokon is — ezt akkor is, de most is igen nagy eredménynek tekintjük.

A mezőgazdaság szocialista átszervezése megyénkben — azon túlmenően, hogy kialakultak a szocialista termelési viszonyok — a termelőerők nagyarányú és forradalmi változását eredményezik. Ezen változások eredményeként egyértelműen és szükségszerűen a gyenge termőképességű — mezőgazdasági műveléssel gazdaságosan nem hasznosítható — területek erdősítését igénylik.

A mezőgazdasági nagyüzemek kialakításával egyidejűleg 10 000 ha-t meghaladó parlagterületek kerülnek szinte egy év alatt államerdészeti kezelésbe. Ezek a területek már tömbszerűen helyezkednek el, — és ezzel egyidejűleg az erdősítés nagyüzemi megvalósításának feltételei is megteremtődtek.

Hazánkban ezen időszakban csak Bács-Kiskun megyében adottak az erdőtelepítés korlátlan lehetőségei. Az 1960-as évek első felében ennek következtében megyénkben végeztük az erdőtelepítés 50%-át évről évre. De a termelőszövetkezetek kialakulásával szinte egyidejűleg ebből a szép, de nehéz munkából részt vállalnak a termelőszövetkezetek dolgozói is. Nyugodtan mondhatjuk, hogy ebben az időszakban annyit erdősítettünk — amekkora területre csemétét tudtunk biztosítani.

2000 ha-t megközelítő — vagy meghaladó területeket természetesen már nem lehet a hagyományos kézi ültetéssel elvégezni. Ezen gondunkon segítettek az Erdészeti Tudományos Intézet munkatársai, amikor kialakították a ma már

mindannyiunk által megszokott ERTI—1 és ERTI—2 csemeteültetőgépeket. És ezt azért emlitem külön is, mert az együttműködés legsikeresebb példájaként emlékszem vissza magam is, de biztos vagyok, hogy a kialakításban és tervezésben résztvevő tudományos munkatársak is. Az igény felvetésétől számítva négy hónap múlva 20 csemeteültető gép már dolgozott is. 1959—60 gazdasági évben géppel mindössze 2 ha-t ültettünk és 1965-ben pedig már 1600 ha-t.

Megyénkben és elsősorban a homokhátságon a termelési viszonyok változása következtében kialakult talajpusztulás, a defláció meggátlása — az ország más tájainál nagyobb szükségesszerűséggel veti fel a fásítás és erdősítés szükségességét, melynek feltételei csak a felszabadulás után teremthetők meg.

30 év alatt a megye erdőgazdaságai, termelészövetkezetei, állami gazdaságai 51 000 ha-on telepítettek erdőt. Ezzel Bács-Kiskun megye erdőültetése meghaladja a 13%-ot és egyidejűleg az Alföld legerdősültebb megyéjévé vált. Az 51 000 ha új erdő megváltoztatta megyénk arculatát. Eltűnt a futóhomok: a homokveszedelem megszűnt. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a berdősített területek megyénk leggyöngébb termőhelyi adottságú területei. Ezeknek a területeknek egyetlen racionális hasznosítási módja az erdő.

A 30 év a gyorsannövő fajok esetén egy vágásforduló. Ebből következően a megnövekedett erdőterület nemcsak nagyobb védelmet biztosít, de faanyag-termelése is számottevő. Ma megyénk erdőállományának élőfakészlete megközelíti a 6 millió m³-t és folyónövedéke meghaladja a 300 000 m³-t. Ez természetesen jelentős és egyre növekvő fakitermelési feladatot is jelent. Az ebből adódó újraerdősítési kötelezettség teljesítéseként 29 000 ha erdőfelújítást végeztünk Bács-Kiskun megyében. Közismert, hogy az erdőfelújítási tevékenység jelentős mértékben rontotterdő átalakítást jelentett, és elsősorban a gyenge termőhelyen álló akácok felújítása fafajcserével járt együtt. A 30 év munkájának eredményeként megyénkben 80 000 ha — az erdőterület 75%-a — 30 évnél fiatalabb.

Az erdősítés mennyiségi és minőségi mutatói felszabadulásunk óta évről évre jobbak és jobbak. A feladattal együtt egy lelkes szakembercsoport irányításával felnőtt egy hozzáértő fiatal — igaz itt-ott már öszülő — szakembergárda. Mi itt Bács-Kiskun megyében még egy évtizede is irigyeltük az úgynevezett hagyományos erdőgazdasági megyék szakembergárdáját. Ma az itt dolgozó szakemberek sem számukban, sem hozzáértésükben nem maradnak el a korábban irigyelt területek kollektívájától.

A felszabadulás előtt Bács megyében nem volt erdőgazdasági munkás. Én még emlékszem erdészetvezető koromban 1 fő fakitermelő napi teljesítményeként napi 0,7 m³-rel számoltunk. Most az erdőgazdálkodás hozzáértő, fegyelmezett szakmunkás és betanított-munkás gárdával rendelkezik. És most ezen ünnepélyes alkalommal is köszöntenünk kell a sok-sok szorgos munkáskezett, akik a 80 000 ha erdősítést végrehajtották. A sok-sok új erdő az ő munkájuk emlékét őrzi és adjak át majd nevükben is utódainknak.

De arról is beszélünk kell, hogy a fásítás már régen nem az erdészek, erdőgazdák ügye. Végrehajtásában részt vesznek a társadalom legszélesebb rétegei is. Előadásom bevezetőjében említettem, aki erdőt ültet bizik a jövőben. És külön öröm számunkra, hogy a jövő letéteményesei az ifjúság mind nagyobb részt és felelősséget vállal a fásítási munkából. A KISZ Központi Bizottsága 1961-ben hirdette meg a védnökségi mozgalmat. Azóta elmúlt közel másfél évtized alatt a fiatalok több mint 50 000 ha-n végeztek fásítást. Az ifjú kommunisták, az úttörők kétkezi munkájukkal tették kulturáltabbá a községek, városok játszótérek, sportpályák környékét, szerették meg a fát, az erdőt.

Azon túlmenően hogy a fiatalok munkája nyomán új erdők nőnek, megszépült környezetünk — a résztvevőket elvezette a természet ezerszínű, változatos világának megismeréséhez, — felelősséget éreztek az általuk létesített erdők, fásítások védelméért — védtek az erdőt — közelebb kerülve ezzel is korunk nagy problémájához környezetünk védelméhez.

Eredményeinkre méltán lehetünk büszkéek. 1 millió hektár erdő nagy terület és Bács-Kiskun megyében ültetett 80 000 ha erdő közvetett és közvetlen hasznát is nehéz lenne összegszerűen kifejezni. Az erdő nemcsak faanyagot termel, de felbecsülhetetlen — különösen itt a homokhátságon — a termőtalaj védelmére gyakorolt hatása, — de ezen túlmenően rendszeresen emberek ezrei keresnek és találnak árnyas lombjai alatt pihenést és felüdülést.

Megyénk erdeinek minden egyes hektárja a termelési funkciója mellett talajvédelmi funkciót is ellát. A Kecskeméten élő hallgatóim — különösen így tavasszal, a böjti szelek idején — tapasztalhatják — és mi, akik máshol élünk az ország területén többször hallhatjuk a rádióban a reggeli krónikában az időjárásjelentésben, hogy Kecskeméten homokvihár van. Tehát sokat tettünk, de nem elegendő. A városok és községek körüli zöldövezetek kialakítása mintegy másfél évtizedes múltra tekint vissza.

Ezek az erdők egyúttal a — harmadik — az üdülési funkciót is sikerrel teljesítik. Három évvel ezelőtt megyénkben a Kiskunhalasi Járási Népfőnökségi bizottság kezdeményezésére minden községben felszabadulási emlékerdő telepítésének mozgalma indult el. Ilyen emlékerdő a mozgalom meghirdetése óta megyénk városai és községei 62⁰/₀-a mellett létesült. Lehetett volna-e szebben ünnepelni, emlékezni felszabadulásunkra. Ezek az erdők mintegy emlékműként emlékeztetik megyénk lakosságát és a következők nemzedéket népünk sorsában bekövetkezett legfontosabb történelmi eseményre.

És azt hiszem nem túlzok, ha e téren lehetőségeinket és egyben feladatainkat az — erdősítéssel szemben támasztott társadalmi igényeket — most látjuk csak igazán. Büszkéek vagyunk az 51 000 ha erdőtelepítésre, de a megye távlati területhasznosítási tervei szerint további 88 000 ha erdőt kell telepíteni. Igaz ugyan, hogy ha ezt egyértelműen aranykorona értékben nem is lehet kifejezni,

de jobb termőhelyek, mint amelyek az elmúlt 30 évben erdősítésre kerültek. Munka tehát maradt a következő évtizedekre is.

Kívánom, hogy találkozzunk újabb 30 év múlva és számoljunk be még nagyobb munkasikerekről. Addig persze Bács-Kiskun megye valamennyi erdészeti dolgozójának kívánok sok erőt, egészséget érjenek el az eddigieknél nagyobb munkasikereket, legyenek jó gazdái az elmúlt 30 év 80 000 ha új erdejének.

*

Az elnöki tisztet ellátó *dr. Gajdócsi István* meghatott szavakkal köszönte meg *dr. Csontos Gyula* ünnepi beszédét, mivel hosszú vezetői működését követően most utoljára szerepelt a megye képviselőjében. Megköszönte a megye érdekében is kifejtett éves eredményes munkáját és ígéretet tett arra, hogy a megye mindenben támogatni fogja az Állami Fagazdasági Vállalatok Országos Központjában kifejtendő vezérigazgatói működését.

Ezt követően került sor az 500 kitüntetett közül az ünnepségen megjelentek részére a kitüntetések, emlékérmek, jutalmak kiosztására. Az ünnepségen hirdette ki *dr. Madas András* miniszterhelyettes az 1973. évi őszi és 1974. évi tavaszi ifjúsági országfásítási verseny eredményét. Eszerint:

I. helyezést

ért el a **Szolnok megyei KISZ Bizottság**. Elnyerte ezzel a KISZ KB Vörös Vándorzászlaját, a KISZ KB Mezőgazdasági Ifjúsági Tanácsa és a MEM oklevelét, a vele járó 18 000 Ft pénzzutalommal.

II. helyezést

ért el a **Veszprém Megyei KISZ Bizottság**. Elnyerte ezzel a KISZ KB Mezőgazdasági Ifjúsági Tanácsa emléklapoktjét, a Tanács és a MEM oklevelét a vele járó 15 000 Ft pénzzutalommal.

III. helyezést

ért el a **Somogy Megyei KISZ Bizottság**. Elnyerte ezzel a KISZ KB Mezőgazdasági Ifjúsági Tanácsa emléklapoktjét, a Tanács és a MEM oklevelét a vele járó 10 000 Ft pénzzutalommal.

A kitüntetések átadását követően a kecskeméti *Kodály Zoltán zenei iskola* leány kórusa vonult az emelvényre — fehér nyírfahusángok sűrű sora, gyenge

tavaszi üdeségben — és a nyári ég kékjében fürdő pacsirtát idézően csengtek dalaink. Bübájos köszöntése a nagy napnak, és kedves köszönet a jövő életüket szebbé jobbá, értékesebbé tevő erőfeszítésekért. Nagyszerű hangulati bevezetése volt ez az ünnepi ülést követő szabadtéri csemeteültetésnek, az egymilliomodik hektár erdősítés elvégzésének.

Kecskemét város legújabb negyedének, a modern Széchenyi-városnak leendő parkerdejére esett az egymilliomodik hektár. A kör alakú középrész szegélyén ültették el a megjelentek a fásításban érdekelt, azt támogató szervek nevében az előre elkészített emlékfákat. A kör közepén egyszerű, harashti mészkötőmbön tüntették fel, örökítették meg a jeles alkalmat, erdőgazdálkodásunk nagy eredményét, a felszabadulás óta elvégzett egymilliomodik hektár erdősítését. Az emlékkövet a magyar erdésztársadalom nevében *Király Pál*, a szakmai közösségünket egybefogó Országos Erdészeti Egyesület főtitkára adta át megőrzésre Gódor Józsefnek, Kecskemét Városi Tanácsa elnökének.

Az egymilliomodik hektár erdősítés alkalmával

„Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetésben részesült:

Gácsai József a kiskunfélegyházi Egyesült Lenin Tsz erdésztechnikusa, Jarkovszky Alajos az Állami Gazdaságok Országos Központja (ÁGK) Szabolcs megyei Főosztálya főmérnöke, Keller Lászlóné a mogyoródi Arany János Tsz munkacsoportvezetője, Széplaki Ferencné a dányi Magvető Tsz brigádvezetője.

„Erdészet Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetésben részesült:

dr. Babos Imre ny. erdőmérnök az Erdészeti Tudományos Intézet (ERTI) volt tud. osztályvezetője, Bak Bertalan a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság (EFAG) kerületvezető erdésze, Botos Géza a MÉM debreceni Állami Erdőrendezősége felügyelőségvezetője, Dévényi Antal a Pilisi Állami Parkerdőgazdaság erdészvezetője, Fekete Gyula az Országos Erdészeti Egyesület főtitkárhelyet-

tese, Gábor Antal a Mecseki EFAG erdészvezetője, Hanzel Béla a Somogyi EFAG műszaki vezetője, dr. Keresztesi Béla az ERTI főigazgatója; Kiss Sándorné a Kiskunsági EFAG csemetekerti brigádvezetője, Kovács Istvánné a Kiskunsági EFAG csemetekerti munkása, Kozma Mihály az Ipolyvidéki EFAG fásítási előadója, Kövesi Mária a Somogyi EFAG csemetekerti és erdőművelési munkása, László Jenő a Nyugatmagyarországi Fagazdasági Kombinát Erdőgazdasága kerületvezető erdésze, Máté Károly a Kisalföldi EFAG erdészvezetője, Morócza Károly a MÉM debreceni Állami Erdőrendezőség erdőfelügyelője, Németh Gyula a MÉM egri Állami Erdőrendezősége erdőrendezési felügyelője, Pupos Ida a Balatonfelvidéki EFAG csemetekerti munkása, Pető Béláné a Zalai EFAG erdősítő munkása, Rádóczy Gyula a Balatonfelvidéki EFAG erdőművelési műszaki vezetője, Várkonyi László a Kiskunsági EFAG ny. főmérnöke, Weinper Tivadár a Gyulaj ÁEVEG csemetetermelési és fásítási vezetője.

„Minisztérium Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetésben részesült:

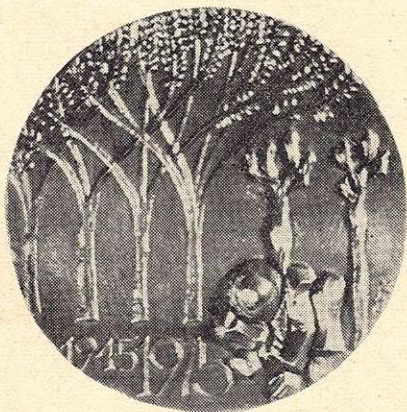
Gáspár-Hantos Géza a MÉM Erdőrendezési Főosztály főosztályvezető helyettese.

Az erdészet érdekében végzett eredményes, jó munkája elismerésül az „Erdészet Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetésben részesült:

Illisz László a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottsága titkára, *Terbe Dezső* az MSZMP Bács-Kiskun Megyei Bizottsága titkára, *Szévald József* a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Veszprém Megyei Bizottsága mezőgazdasági és falusi felelőse.

Fásítási emléklapokban részesült:

Bakkay László erdőmérnök, Budapest; *Balázs István* megyei tanácsos, Pest Megyei Tanács; *id. Balsay Miklós* ny. erdőmérnök, Székesfehérvár; *Balsay Sándor* erdőművelési műszaki vezető, Győr; *Barányi László* EFAG igazgatója, Kecskemét; *Bartucz Emil* erdőrendezőségi igazgató, Szeged; *Bánó István* tudományos főmunkatárs ERTI, Szombathely; *Bellányi László* erdésztechnikus, Nyíregyháza; *Béres Ferencné* fásítási felügyelő, Budapest; *Bíró Lászlóné* erdőmérnök, OTVH Budapest; *Bíró Teréz* újságíró, Budapest; *Blazsek János* kerületvezető erdész, Tatabánya; *Bodó Pál* igazgatóhelyettes, Miskolc; *dr. Borsos Zoltán* osztályvezető, Szombathely; *Budaházy Lajos* ny. erdész, Debrecen; *Csaja Domonkos* ny. erdész, Kecskemét; *Csapai Péter* erdészeti ágazatvezető, ÁG, Helvécia; *Csáky Csaba* a KISZ KB osztályvezetője, Budapest; *dr. Csontos Gyula* a FAGOK vezérigazgatója, Budapest; *Csörsz Emil* erdőmérnök, Budapest; *Czabai Istvánné* tsz-elnök, Arló; *Dermendzsin József* ny. erdőmérnök, Budapest; *Donáth Aladár* ny. erdőmérnök, Hajdúszoboszló; *Erdős László* főmérnök, ÁGK, Budapest; *Fedor Gyula* kerületvezető erdész, Miskolc; *Fekete József* a SZÖVOSZ ön. osztályvezetője, Budapest; *dr. Fekete László* tsz-elnök, Borota; *Fróna Antal* kerületvezető erdész, Hajdúböszörmény; *Führer Ernő* igazgató, Nagykanizsa; *Gaszper András* agronómus, ÁG, Szerencs; *dr. Gál János* tanszékvezető egyetemi tanár, Sopron; *Genersich László* ny. erdőmérnök, Budapest; *Gémesi Mátyas* ny. erdőmérnök, Tatabánya; *Gévai Miklós* tsz-erdész, Veszprém; *Guth József* kerületvezető erdész, Szeged; *Györky Attila* főmérnök, Budakeszi; *Hajós János* fásítási felügyelő, Szeged; *Halász Tibor* osztályvezető helyettes, Balatonfüred; *Hámori Jenő* kerületvezető erdész, Keszthely; *Heincz János* fásítási felügyelő, Vác; *Herczeg József* kerületvezető erdész, Kutas; *Hibbey Albert* főmérnök OVH, Budapest; *Horváth László* kerületvezető

erdész, Veszprém; *Horváth Miklós* osztályvezető, Balassagyarmat; *Horváth Tibor* kerületvezető erdész, Keszthely; *Huszár Károly* erdészvezető helyettes, Balassagyarmat; *Iharos Frigyes* igazgatóhelyettes, Veszprém; *Jenei Ferenc* kerületvezető erdész, Moha; *Kertai László* műszaki vezető, Bikács; *Keszi Sándor* kerületvezető erdész, Rönök; *Kiss Frigyes* erdészvezető, Budapest; *Kollár József* felügyelő Nógrád megyei Tanács; *Komlós Géza* erdőmérnök, Sopron; *Kovács József* műszaki vezető, Pécs; *Köllő Ferenc* erdőrendezősi igazgató, Debrecen; *Könczey Árpád* ny. erdőmérnök, Esztergom; *Kurdi István* osztályvezető helyettes, Szolnok; *Laklia László* a KISZ KB pol. munkatársa, Budapest; *Lévai András* tsz.-elnök, Ajka; *Lipthay Károly* osztályvezető, Fejér megyei Tanács; *Mag Károly* vez. erdész, Mátrafüred; *Majoros Gyula* kerületvezető erdész, Miskolc; *Menyhárt Gyula* elnökhelyettes, Székesfehérvár Városi Tanács; *Mihályka Tibor* csoportvezető, Kecskemét; *Miklós János* főosztályvezető, ÁGK kecskeméti Főosztálya; *Molnár András* erdésztechnikus, Szeged; *Molnár Ferenc* tsz. ágazatvezető, Balotaszállás; *id. Muskó József* kerületvezető erdész, Hódmezővásárhely; *Nagy Júlianna* erd. felügyelő, Debrecen; *Nagy Tibor* felügyelő, Szolnok megyei Tanács; *dr. Náhlik György* MÉM főelőadó, Budapest; *Németh József* erdészeti ágazatvezető, Tápiószentmárton; *Németh Sándor* a MAGYAR IFJÚSÁG főmunkatársa, Budapest; *Neuwirth János* ny. erdőmérnök, Sopron; *Olaszy István* osztályvezető, Győr; *Papp József* erdész, Lenti; *Papp László* erdészvezető, Ivány; *Patkós Antal* osztályvezető, Nyíregyháza; *Pásztor Béla* tsz.-elnök, Veregyháza; *Pető István* kerületvezető erdész, Tamási; *Péter Lajos* erdőfelügyelő, Zalaegerszeg; *Pintér István* Nagykovácsi községi tanácsának elnöke, *Rakk István* ny. osztályvezető, ÁGK, Keszthely; *Reisz János* erdész, Verpelét; *Rössler Károly* fásítási csoportvezető, Székesfehérvár; *Somorjai Sándor* osztályvezető, Tolna megyei Tanács; *Sághi László* erdőfelügyelő, Nagykanizsa; *Schneider Ferenc* erdőfelügyelő, Veszprém; *Schneider József* főkertész, ÁG, Budapest; *Szabó Győző* a KISZ KB volt munkatársa, Budapest; *Szabó József* a KISZ KB pol. osztályvezető helyettese, Budapest; *Szemerédi Miklós* osztályvezető, Nyíregyháza; *Szigeti László* ny. erdész, Szombathely; *Szóllósi György* tsz.-erdész, Szajla; *Szóllósi József* ny. felügyelő, Kaposvár; *Szikszai György* felügyelő Hajdú-Bihar megyei Tanács; *dr. Szőnyi László* MÉM osztályvezető, Budapest; *Till Nándor* tsz.-erdész, Dunaharaszti; *Török Tibor* erdőrendezési felügyelő, Budapest; *Varga László* fásítási előadó, Keszthely; *Varga Miklós* ny. erdész, Szár; *Vermes Dániel* erdészvezető, Veszprém; *dr. Tóth Imre* osztályvezető, Baja; *Török Attila* erd. felügyelő, Debrecen; *dr. Tury Elemér* ny. erdőmérnök, Budapest; *Turi Ferenc* kerületvezető erdész, Tápióság; *Tibád Nándor* szaktanácsadó, Tiszasüly; *Tóth István* ny. fásítási csoportvezető, Eger, *Varga Imre* főelőadó, Baranya megyei Tanács; *Ván László* osztályvezető, Kecskemét; *Zathureczky Lajos* osztályvezető, Miskolc; *Zergi Miklós* erdész, Hajmáskér.

A lapban megjelent tanulmányok szerzői:

Dr. Csesznák Elemér egyetemi docens, Erdészeti és Faipari Egyetem, Sopron; *Gáspár Hantos Géza* főosztályvezető h., MÉM Erdőrendezési Főosztály, Budapest; *dr. Herpay Imre* egyetemi docens, Erdészeti és Faipari Egyetem, Sopron; *dr. Papp László* tudományos tanácsadó, Erdészeti Tudományos Intézet, Kecskemét; *dr. Solymos Rezső* tudományos főosztályvezető, Erdészeti Tudományos Intézet, Budapest.